

„Jeg kunde mærke paa min kære Svigerinde, at hun var bleven lidt forskrækket over flere af Deres Udtalelser; men jeg sagde til hende, at hun ikke skulde tage et Stemningsudbrud for alvorligt. Jeg kender Dem jo. De bruger gerne Deres Ord som en Slags Fugleskræmsler til at holde Dem Folk fra Livet med, og mange Mennesker faar derfor et forkert Indtryk af Dem. Har jeg ikke en lille Smule Ret?“

„Maaske,“ sagde Jytte, der nu fortrød, hvad hun havde sagt til Meta, og allermest den Komodie, hun havde spillet for hende sammen med Karsten From.

„Vil De give mig Lov til at tale ganske aabenhjertigt til Dem? Den Frøken Jytte Abildgaard, som Verden kender, er ikke den virkelige, ikke den sande. Det har jeg forstaaet fra den allerførste Gang, jeg saae Deres Øjne. Det var den Morgen, jeg mødte Dem og Deres Mor udenfor gamle Bodils Hus. Husker De det?“

Jytte nikkede.

„Der var den Morgen noget i Deres Blik, der fik mig til at tænke paa en Falk i Bur. Ja, nu synes De maaske, jeg forsøger paa at smigre Dem; men saadan er det ikke ment. Jeg tror, De føler det selv, at De er bleven spærret inde i en selskabelig Verden, hvor De slet ikke hører hjemme, ja som er Deres sande, Deres oprindelige Natur bittert imod. Fornærmer jeg Dem ved at sige det?“

Jytte følte det, som om han rørte ved hendes Hjerte. Hun syntes, at hun for første Gang traf et Menneske, der forstod hende. Alligevel kunde hun ikke faa sig til ligefrem at indrømme, hvad han havde sagt. Hun nøjedes med at sige:

„Jeg forstaar, hvad De mener.“

De var naaet til Enden af Alleen, hvor der foran en halvrund Bænk stod et Bord med en Møllesten til Plade. Jytte blev paa een Gang saa mat og satte sig ned paa Bænken. Præsten tog Plads paa den anden Bænkeende, saa de havde Bordet imellem sig.

Jytte sad med Albuen paa Bordet og holdt Haanden under Kinden. Med den anden Haand fingrede hun ved en Bladplante, der stod midt paa den riflede Sten i en Majolikakumme. Præsten